

LIBRIS

REGINA NIMĂNUI

THE PEOPLE'S QUEEN

Vanora Bennett

Copyright © 2010 by Vanora Bennett

REGINA NIMĂNUI

Vanora Bennett

Copyright © 2014 Editura ALLFA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BENNETT, VANORA

Regina nimănu / Vanora Bennett; trad. :

Sînziana Mihalache. – București: ALLFA, 2014

ISBN 978-973-724-495-6

I. Mihalache, Sînziana (trad.)

821.111-31=135.1

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA**.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată

fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA**.

Drepturile de distribuție în străinătate aparțin editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside

Romania, without the written permission of **ALLFA**,

is strictly prohibited.

Copyright © 2014 by **ALLFA**.

Editura **ALLFA**:

Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512 – București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

Distribuție: 021 402 26 30;

021 402 26 33

Comenzi: comenzi@all.ro

www.all.ro

Redactare: Diana Geacă

Tehnoredactare: Liviu Stoica

Corectură: Anca Tach

Design copertă: Alexandru Novac

Vanora Bennett

REGINA NIMĂNUI

Traducere din limba engleză și note de
Sînziana Mihalache

EDITURA ALLFA

© by Jeff Cottenden

Vanora Bennett s-a născut în 1962 în Anglia, într-o familie de muzicieni. Studiază la Oxford limbile rusă și franceză. În calitate de corespondent de presă, face pentru Reuters relatări din Franța, Africa și Rusia. Experiențele din acești ani se materializează într-o carte despre Primul Război Cecen și niște note de călătorie în Rusia. La întoarcerea

în Regatul Unit, scrie pentru *The Times*, dar în 2004 renunță la colaborarea cu prestigioasa publicație și se dedică literaturii. Primul ei roman, *Portrait of an Unknown Woman* (2006) a fost nominalizat la *Authors' Club Best First Novel Award*. Au urmat romanele de inspirație istorică *Regina mătăsurilor* (*Queen of Silks*, 2008; Editura ALLFA, 2011), *Sânge regesc* (*Blood Royal*, 2009; Editura ALLFA, 2011) și *Regina nimănu* (*The People's Queen*, 2010; Editura ALLFA, 2014). Vanora Bennett locuiește la Londra împreună cu soțul și cei doi copii.

Mamei mele

NBRIS

Roata destinului

O imagine din *Divided York and Lancaster*, lucrare în care a fost conturată istoria Războiului celor Două Roze, o înfățișează pe capricioasa zeiță a destinului, așa cum apărea pe vitraliile bisericilor medievale din Anglia, ispitindu-și victimele cu promisiuni de putere și de bogăție.

Cei din stânga se ridică lacomi și înfrigurați pe roata care se învâрте fără oprire și spun cu lăcomie *Regnabo*, cuvântul din latină care le însumează lăudăroșenia și înseamnă „Voi domni“.

Persoana aflată în vârf, care și-a atins toate ambițiile, spune cu trufie *Regno*, adică „Domnesc“.

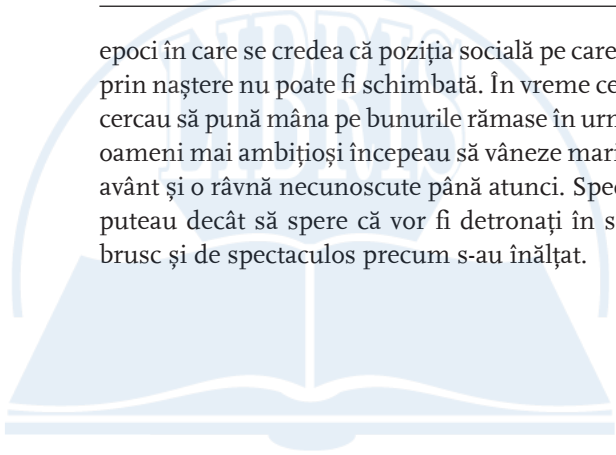
Cei cu priviri îngrozite din dreapta roții, care coboară, se uită înapoi spre momentul lor de glorie, țipând *Regnavi*, „Am domnit“.

Iar cel căzut la baza roții scâncește *Sum sine regno*, „Nu am niciun regat“ sau „Nu mai am nimic“.

Mesajul pe care toate congregațiile l-au înțeles din această imagine – că mândria duce la declin – a căpătat noi semnificații după Moartea Neagră. Epidemia devastatoare a dus la moartea unei treimi din populația Europei la mijlocul secolului al XIV-lea, când începe acțiunea romanului meu. Catastrofa marca sfârșitul unei

¹ A făcut parte din expoziția *To Prove a Villain – The Real Richard III* („Demascarea ticăloșiei – adevăratul Richard al III-lea“) de la Royal National Theatre din Londra, din perioada 27 martie-27 aprilie 1991.

epoci în care se credea că poziția socială pe care omul o dobândește prin naștere nu poate fi schimbată. În vreme ce supraviețuitorii încercau să pună mâna pe bunurile rămase în urma celor morți, niște oameni mai ambițioși începeau să vâneze marile proprietăți cu un avânt și o râvnă necunoscute până atunci. Spectatorii invidioși nu puteau decât să spere că vor fi detronați în scurt timp, la fel de brusc și de spectaculos precum s-au înălțat.

NBRIS

Prolog

O lume se sfârșește

Pași.

Kate tresări. Zăcea pe podea, într-o rână. Probabil că adormise. Corpul îi era înțepenit. Șoldul îi apăsa adânc în podeaua de lut. Aerul era înăbușitor, iar prin storuri pătrundea o rază caldă de lumină. Îi luă ceva timp să înțeleagă ce aude.

Cineva se apropia prin iarba din fața casei cu pași siguri și ușori. Fluiera.

Kate se ridică de jos cu mișcări lente și se duse repede la ușă, cu inima gata să-i sară din piept. În pântec, fătul se zbătea energetic și îndârjit, nerăbdător să iasă la lumina zilei și să prindă viață cu prima gură de aer dăruită de Dumnezeu.

Până de curând, în Great Henney locuiseră aproape șaizeci de persoane. Muriseră toate – sau cel puțin așa credea. Nu mai auzise pași străini de cel puțin o zi, iar cu o seară înainte nu simțise venind de nicăieri miros de foc, de zeamă fiartă sau de ouă prăjite. Crezuse că a rămas singură, în compania vacilor rătăcite care mugeau deznădăjduite, a câinilor care hoinăreau neliniștiți și a putorii din jur. Ai cui să fie pașii de afară? Cine fluiera melodia săltăreață care îndemna la dans?

Când să iasă la lumina zilei, se opri. Ar fi fost prea ușor să spe-re. Nu trebuia să se grăbească. Poate că persoana reprezenta un pericol.

Se lăsă în genunchi, ca să nu poată să o vadă străinul, și se uită cu mare atenție printre frunze și crengi. Se simțea agitată și speriată ca o fiară sălbatică. Speranța pe care n-o putea sugruma era singura urmă de umanitate care îi mai rămăsese.

Prin gardul viu zări puncte de lumină orbitoare. Florile încă se deschideau splendid, căci era mijlocul verii, și se auzea ciripit de păsări și zumzet de insecte. Zări lanurile galbene de porumb, rândurile verzi de secară și de orz și vrejurile de fasole.

Însă, apropiindu-se mai mult de ușă, îndeajuns cât să observe toate acele detalii care țineau de mersul firesc al naturii, simți și putoarea. De câte ori se apropia părea că miroase și mai rău. Dar la ce putea să se aștepte? Afară era cald. Dinăuntru nu vedea cadavrele, dar cu siguranță le-ar fi văzut afară. În schimb, vedea cadavrele oilor pe izlazul din fața câmpului. Erau cu sutele. Începuseră să se prăpădească odată cu oamenii. Roiurile de muște se ridicau din iarbă ameteite și se mutau de pe un cadavru pe altul.

Cu trei zile în urmă, ea și tatăl ei îi îngropaseră pe Tom și pe mamă. Apoi tatăl s-a dus la procesiunea pocăiților. I-a spus că lipsește doar o oră, dar nu s-a mai întors. Iar fătul trebuia să se nască în orice clipă. Poate chiar în noaptea aceea.

Și iată că o străină aparent lipsită de orice griji se îndrepta spre casa ei, ziua în amiaza mare. Ignorând orice posibil pericol, Kate își înalță capul.

În fața ei apăru o namilă de femeie, cu față pătrată și ten palid, pistruiat, cu părul roșcat ieșindu-i de sub bonetă, cu picioare și brațe subțiri. Să fi avut în jur de treizeci de ani. Nu o ignoră pe Kate, care se uita lung la ea, ci o privi cu mare interes, apoi clătină din cap.

— N-a început să iasă, nu? o întrebă direct, pe un ton vesel.

Vorbea atât de natural, încât Kate se rușină că stă în genunchi, ca un animal.

Dădu din cap, simțind că roșește toată, și începu să se ridice sprijinindu-se de tocul de lemn al ușii sărăcăcioase, bucuroasă că nu mai e singură.

— Te doare spatele, zise femeia, care o urmărea în continuare cu aceeași privire îngăduitoare. E o durere îngrozitoare, mai ales când mai ai atât de puțin. Pf! Mie-mi spui!

Pufni, apoi întinse o mână și o apucă pe Kate de braț. Se ridică amândouă și rămaseră în picioare la o oarecare distanță, de-o parte și de cealaltă a pragului.

— Deci tot a mai rămas ceva, zise și își îndreptă spre pântecul rotund al lui Kate o privire care viitoarei mame i se păru a fi hulpavă. Nu e totul pe ducă, așa cum spun alții. Cică Dumnezeu stârpește rasa lui Adam. Pe naiba! Avem aici o nouă viață pe cale să vină pe lume. Deci nu e chiar atât de rău, nu?

Kate râse ușor. Femeia dădu o dată din cap, admirativ, apoi făcu un pas înainte și își puse palma pe pântecul uriaș.

— Ești singură, nu-i așa? întrebă blând.

Pe Kate o trecu un fior gândindu-se că îngăduie unei străine să vadă cât de vulnerabilă este. „Nu-mi pasă dacă află“, își zise apoi. „Orice aș spune, vede și ea că sunt singură. Și pare binevoitoare. Trebuie să o țin aici.“

Se vedea limpede că femeia nu e de prin părțile acelea. Vorbea repede și aspru, ca și cum ar fi mușcat din cuvinte. Dar era o ființă umană.

— Tom a murit, zise dintr-odată, la fel de încrezătoare cum fusese cu șase luni în urmă, când se măritase cu el, în ziua în care împlinise paisprezece ani, înainte să i se vadă sarcina. Și mama... I-am îngropat. Dar tata... s-a dus la procesiune cu Sir John, preotul. Trebuia să se întoarcă într-o oră, două.

I se părea foarte ciudat că vorbea atât de calm. Își dădea seama că tatăl îi murise. Încă simțea teamă, dar devenise una obișnuită – ca aceea pe care o simt două vulpi când se întâlnesc în pădure, studiindu-se cu precauție. I se părea straniu că simte recunoștință față de acea femeie numai pentru faptul că se afla acolo.

Străina îi surâse din priviri și dădu din cap.

— Tom era bărbatul tău, nu? o întrebă dând în continuare din cap, de parcă vestea o mira și o întrista, dar nu foarte mult. Iar tu ești...? zise arcuindu-și sprâncenele.

— Kate, îi răspunse bâlâbindu-se. Mi se spunea Kate cea tânără.

Niciodată nu fusese nevoită să dea explicații. Niciodată nu întâlnise pe cineva care să nu o știe.

— Ca să vezi! zise femeia și își lăsă jos bocceluța.

Nu avea prea multe – poate un rând de haine și o pâine. Tot mai dădea din cap, de parcă nu-i venea să creadă.

— Soțioara lui Tom al meu, zise.

Se aplecă și, spre surprinderea lui Kate, o ciupi de obraz.

— S-a ales cu o frumusețe de fată, adăugă rânjind din senin.

Kate făcu un pas înapoi, ducându-și mâna la obraz. O ciupi-se destul de tare, chiar dacă o făcuse în glumă. Nu mai era sigură că-i place vocea tot mai veselă a femeii.

— Tom al tău? o întrebă cu glas stins.

— Vărul meu, îi explică femeia, fără să-i mai dea alte detalii.

Străina se uită peste umărul lui Kate, dincolo de căsuță, dincolo de grajdul fără ziduri, unde țiglele erau înșirate la uscat, lângă cuptor. Avea o privire atotștiutoare.

— Trebuie să fi auzit de noi, zise pe același ton neutru. Tatăl meu venea să ia țiglele de lângă cuptor ca să le ducă la piață. Asta se întâmpla cu mult timp în urmă. Probabil cu vreo douăzeci de ani.

Dădu din nou din cap. Povestea ei prindea contur, iar ea vorbea tot mai fluent.

— Tata s-a însurat cu o fată din Londra, știi? Mama mea. Au locuit cu familia ei. Îi plăcea agitația de la oraș, dar tot timpul vorbea despre casa lui. M-a adus aici o dată, când eram copil. Pe-atunci eu și Tom al tău eram al naibii de nebuni: ne cățăram în copaci, înotam în râu...

Arătă spre peisajul din jur.

— ...Afumam stupii ca să alungăm albinele și să luăm mierea. Șterpeleam țiglele rupte ca să ne jucăm cu ele. Tom era mare ștrengar pe atunci. Câte nu m-a învățat!

Începuse din nou să dea din cap, surâzând și uitându-se la Kate cu ochi luminoși.

Kate știa, în adâncul sufletului, că ceva nu este în regulă. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât i se părea mai ciudat. Tom nu-i povestise niciodată despre rudele din Londra. Și, cu siguranță, el și femeia nu copilăriseră împreună. Trebuie să fi fost cu cel puțin zece ani mai mare decât el. În plus – un detaliu mult mai

important –, nu tatăl lui Tom, care murise cu mulți ani în urmă, se îndeletnicise cu olăritul, ci tatăl ei. Așa că trebuia să fie o greșeală. Femeia o confunda cu altcineva – cineva dintr-un alt sat din Essex, dintr-o altă familie care fabrica țigle, din care făcea parte un alt Tom. Dar dacă i-ar fi spus toate astea, poate că ar fi plecat. Iar copilul trebuia să se nască. O luară din nou durerile de spate. „Tom nu vorbea mult“, își zise. „Poate că n-a avut ocazia să-mi spună despre rudele lui din Londra.“

— Cum te numești? o întrebă pe străină.

— Alice, îi răspunse cu un rânjel și mai larg. Alison, adăugă apoi, de parcă nu era hotărâtă. Dar poți să-mi spui Tușa.

Apoi Tușa cuprinse cu un braț osos umărul lui Kate și o duse încet în casă.

— Haide, draga mea, zise foarte blând. Să facem focul. Sunt moartă de foame și trebuie să mănânce și copilul, nu?

În dimineața următoare, după ce Kate născu, mâncară ouă, puțină pâine, care începea deja să se usuce și să se fărâmițeze, niște frunze de păpădie culese de Tușa și ceapă din magazie. Copila era spălată și înfășurată în cârpe curate. Kate, pe care Tușa o spălase de asemenea, stătea întinsă; era slăbită, încă o durea corpul, nu știa ce se întâmplă, dar pe fața plinuță i se citeau bucuria enormă și oboseala. Ținea ființa micuță în brațe, admirând-o cu uimirea pe care o simte orice mamă, chiar și în situații mai puțin ciudate decât cea în care se afla ea. Vedea ochii lui Tom, nasul bont al mamei ei, părul ei negru.

Tușa hrănise găinile și se asigurase că sunt închise.

— Nu vrem să fugă tocmai acum, nu? zise cu același umor debordant, de parcă erau și găinile ei. Numai Dumnezeu știe unde-am mai găsi mâncare dacă n-am avea ouă.

Apoi se așeză pe un scăunel lângă patul de paie al lui Kate. Prin ușa întredeschisă pătrundea puțină lumină. Tușa se uită cu mândrie la cele două ființe care depindeau de ea.

Era obosită după o noapte cu mult sânge, în care cărase găleți de apă și strigase la Kate să împingă. O înțepau ochii, iar pleoapele

ii erau uscate. Dar reușise în cele din urmă. Supraviețuiseră amândouă, ceea ce însemna ceva. Forțele întunericului erau mai slăbite.

Începu să vorbească foarte calm, domol, cu glas visător, nostalgic chiar, în timp ce degetele i se jucau cu faldurile zdrențăroase ale rochiei. Vorbi despre plecarea din Londra, despre locurile prin care trecuse în Essex. Vedea că biata tânără din fața ei habar n-are de nimic.

Moartea nu se abătuse din senin peste sat, ca o furtună. Indiferent ce credea fata, nu păcatele mamei, ale tatălui, ale lui Tom sau ale poamei de preot despre care tot vorbea iscaseră mânia lui Dumnezeu, care se hotărâse dintr-odată să-i omoare pe toți. Și nu era vorba nici de motivele pe care le îndrugau preoții (până când mureau și ei).

Îi spuse fetei în cuvinte cât mai blânde, încercând să n-o sperie, dar nici s-o cocoloșească, că sute de oameni mor peste tot. Câmpurile din Essex erau pline de cadavre: bărbați, femei, șiruri de pocăiți care plecaseră în procesiune și muriseră pe drum. Oameni morți, animale moarte. În Londra puneau cadavrele în gropi comune, le umpleau și apoi le acopereau cu pământ. Groapa se umplea până apucau să sape alta. Cadavrele erau scoase pe străzi și lăsate în fața caselor. Nu puteai sta în Londra în asemenea vremuri, spunea Tușa. Aerul era prea încărcat. Se zicea că soțul își abandonează femeia; femeia, bărbatul; părinții, copiii; tinerii, bătrânii. Ca să supraviețuiești, trebuia să pleci. Și ea voia să supraviețuiască.

— Așa că mi-am zis să vin la Tom și la familia lui, încheie ea, revenind la povestea din ziua precedentă, în care ele două erau rude.

Fata n-o întrebă nimic despre familia din Londra – dacă muriseră cu toții, dacă și ea se numărase printre cei care-i abandonaseră pe ceilalți ca să se salveze. Stătea și se uita la ea speriată, cu ochii mari și gura căscată. Tușa nu-și dădea seama dacă fata înțelege ce spune. Și chiar dacă i-ar fi priceput cuvintele, se gândea Tușa, probabil că înțelesul lor era mult prea adânc pentru a putea fi cuprins dintr-odată. Chiar și ei, care văzuse totul, i se părea greu de crezut. Așa că nu mai aduse în discuție trecutul, nu-i

mai spuse povestea ei – despre copiii pe care nu-i putuse îngropa, despre preotul care refuzase să spună o rugăciune pentru ei, fiindcă Tușa nu avusese banii necesari. La urma urmei, când nu mai ai nicio soluție, nu poți decât să ridici din umeri în fața sorții și să tragi o concluzie: toți sunt morți, n-ai ce să mai faci pentru ei. Trebuie să-ți porți de grijă; să mergi mai departe.

Jucându-se cu șuvițele subțiri de păr ce-i ieșeau de sub boneta petică, Tușa îi povesti în continuare, pe un ton tărăgănat, despre nenorocirile din lume.

Auzise că oamenii mor și în alte țări, nu doar în Anglia – în toată lumea, cum spuneau unii. Se spunea că moartea vine din Orient. Muriseră în Italia, cu un an în urmă. Poate că moartea venise pe mare, odată cu vinurile italienești; poate cutremurul din Italia desfăcuse baierile pământului, și de-acolo, din focurile iadului, ieșise aerul ucigaș. Tușa auzise că vor veni și mai multe rele: furtuni nemaivăzute, cu ploaie de foc și bucăți uriașe de grindină în același timp; oamenii nu vor ști dacă vor fi făcuți scrum sau răpuși la pământ mai întâi. Ziceau unii că peștii morți din mare strică aerul. Nu mai conta faptul că aerul se împutea din cauza vaporilor grei, a lacurilor stătute și a otrăvurilor din aer, nici că unii dădeau vina pe Necuratul sau pe mânia cerească. Important era să pleci unde vedeai cu ochii, ca să scapi.

— Dar unde? spuse Tușa ca pentru sine.

Se uită afară, la câmpiile Essexului, la cerul albastru-verzui, și strâmbă din nas. Cu siguranță că putoarea de acolo era la fel ca aceea din Londra.

— Asta e problema.

După o scurtă pauză, Tușa își continuă povestea începută pentru că povestitul îi aducea, în mod ciudat, alinare. Auzise că în Avignon, acolo unde stătea Papa, mor câte patru sute de oameni pe zi. Cică muriseră toți cardinalii. „Așa le trebuie!“, considera Tușa.

Își dădu seama că imaginația lui Kate nu putea cuprinde patru sute de oameni vii, darămite morți, și că nu știa ce este un cardinal.

În cele din urmă, fata deschise timid buzele rozalii și-i mărturisî gâdul ce probabil o apăsase în tot acel timp.

— Nu l-am găsit pe Sir John. Tom și mama... n-au avut parte de slujbă, murmură. Ne-am rugat doar noi doi, dar nu cred că a fost de-ajuns. Și tata... Dacă și el a murit... Crezi că toți sunt... ?

Glasul i se stinse.

— Blestemați? termină Tușa în locul ei. Pentru că n-au avut preot? Nu! La fel a fost peste tot. Preoții s-au speriat și nu s-au mai rugat pentru morți. S-au speriat că-i înghite și pe ei iadul, după atâția ani în care au mințit. Au vrut să stea departe de ghearele Creatorului. Sunt prea lacomi, nu vor să se mai îngrijească de morți fără să primească nimic în schimb, adăugă Tușa cu patimă, aproape strigând, ca să nu-i piară glasul. Au încercat să stoarcă bani de la oameni chiar și pentru o rugăciune. Țștia sunt preoții, zise dând din umeri. Deci nu li s-a întâmplat numai rudelor tale. Putem ajunge toți în iad; crezi că le-ar păsa preoților?

Se lăsă o tăcere solemnă; poate că mersese prea departe.

— Preoții... Mai bine nu-ți spun despre preoți, zise Tușa cu un sentiment de vinovăție. Mai bine îți zic că un episcop a găsit o soluție să nu ne ducem toți în iad din cauza egoismului lor. Zice că muritorii de rând se pot spovedi semenilor dacă nu găsesc un preot. Apostolii au făcut la fel, nu? Iar dacă nu găsesc un bărbat căruia să i se spovedească, o pot face și unei femei. Iar dacă nu găsesc nici o femeie, e suficient să aibă credință. Ceea ce e adevărat. Trebuie să ții minte asta. Ai tăi n-au ajuns în iad. Sunt bine.

Tânăra dădu din cap și își îndreptă ochii migdalați spre copil. Tușa îi ghici gândul: dacă nu-l botează, e blestemat și el.

— Suntem împreună: eu, tu și copilul. Asta contează, sublinie Tușa, înainte ca fata să ajungă pe marginea prăpastiei. Trăim, suntem binecuvântate și pregătite pentru o nouă zi.

Făcu semnul crucii peste copil, apoi se uită la Kate:

— N-avem preot? Nicio problemă.

Își îndreptă un deget spre Kate și-i spuse:

— Nu mai avem nevoie de nenorociiții ăia să ne salveze viața, da?

Apoi își cufundă un deget într-o găleată cu apă, făcu din nou semnul crucii peste copil și spuse o rugăciune inventată:

— *Salve Regina, Mater misericordiae*, zise încercând să acopere țițele bebelușului, să ai viață lungă și îndestulată. Să fii fericită. Să fii frumoasă. Să-i faci pe ceilalți fericiți dacă merită. Să ai noroc în viață. Și să fii bogată dacă poți! Amin!

Își zâmbiră reciproc, dar timid. Amândurora le surâdea conținutul rugăciunii improvizate, care transformase niște cuvinte banale în cuvintele lui Dumnezeu.

— O voi numi Alice, o anunță tânăra. Așa cum te cheamă pe tine.

Apoi îi spuse calm, de parcă Tușa reușise să-i îndepărteze toate grijile:

— N-ai vrea să cânti melodia aia pe care o cântai venind încoace?

„Ce copilă“, își zise Tușa strâmbând din nas, iar chipul trecut de prima tinerețe i se boți. Din umbră, trăsăturile acelu chip păreau să ascundă toate nenorocirile lumii.

— Crezi că e un cântec vesel, nu? Nu prea e. Cuvintele sunt mai triste. E un cântec de cătănie pe care l-am auzit venind încoace. E mai mult de încurajare.

Începu să-l cânte cu glas domol, ca și cum ar fi cântat un cântec de leagăn. Avea o voce groasă, dar plăcută. Se uita intens la Kate, care își plecase fruntea, de parcă nu o deranjau cuvintele cântecului.

Mă doare gaura cât un bănuț din braț...
O durere aprinsă, îngrozitoare, sfâșietoare...
Arde aprins, ca jarul din foc...
Locul mă doare cumplit, are culoarea cenușii.

În timp ce cânta, Tușa se uita prin crăpătura ușii, pe unde pătrundea lumina. Oare câți dintre cei care supraviețuiseră se uitau afară, ca ea? N-avea de unde să știe dacă mai erau supraviețuitori. Poate că ea, fata și copila erau ultimii oameni rămași în viață.

„Măcar suntem bine“, se îmbărbătă pentru a-și șterge din minte orice gând rău. „Ne punem pe picioare. Și n-o să fie așa de rău – o lume în care să fim numai noi, fără preoți.“

Ascultându-i vocea dogită, Kate începu să dea ușor din cap; încerca să se gândească numai la bucuria de a-și ține copila în brațe, de a-i atinge pielea și de a simți moliciunea cârpelor în care era învelită. Căscă. Era obosită, îngrozitor de obosită. Căscatul nu o surprinse. Dar nu se așteptase să plângă. Și cu siguranță nu se așteptase nici la sentimentul rușinos de disperare care o cuprinsese din senin, nici la hohotele de plâns cu sughițuri; părea că bocește dintr-odată toți morții și toate nenorocirile din lume.

Tușa – Alison, Alice – se ridică. Avea o expresie nouă pe chip, părând mai precaută. Luă copila de la sânul lui Kate.

— Mă duc s-o culc, zise.

Apoi, ținând copilul strâns, o acoperi cu o pătură pe Kate, care era goală, fără să o atingă.

— Prin câte a trecut... Sigur e obosită. Și tu ai nevoie de odihnă. Închide ochii.

Abia când Tușa ieși din casă cu copila în brațe, în lumina puternică a dimineții, și închise ușa încet în urma ei, Kate simți durerea – era diferită de aceea pe care o simțise în timpul nopții. De o parte și de alta a gâtului și în locul de unde-i porneau picioarele avea umflături. Își întoarse fața transpirată cu mare greutate, căci o dureau groaznic toate, și se uită la subraț. Era prea întuneric să-și dea seama, dar i se păru că vede o umflătură mare, purulentă, care se făcea tot mai neagră.

